

Arrest

nr. 120 622 van 14 maart 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 27 december 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 26 november 2013 van de gemachtigde van de staatssecretaris van Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 februari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DIMONEKENE-VANNESTE, die *loco* advocaat N. VAN STEENKISTE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. IMPENS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 23 juli 2006 een asielaanvraag in bij de Belgische overheden. De gemachtigde van de staatssecretaris van Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) neemt op 23 oktober 2006 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26*quater*). Uit een vergelijking van de vingerafdrukken in Eurodac blijkt dat verzoeker in Nederland reeds asiel zou hebben gevraagd.

1.2. Op 18 maart 2009 betekent de gemachtigde aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.3. Op 13 juli 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet). Deze aanvraag wordt op 11 oktober 2010 ongegrond verklaard. Op 29 oktober 2009 beslist de gemachtigde tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 24 april 2012 wordt de ongegrondheidsbeslissing van 11 oktober 2010 ingetrokken en wordt het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen de ongegrondheidsbeslissing van 11 oktober 2010 bij arrest nr. 65.077 van 6 augustus 2012 zonder voorwerp verklaard.

Op 24 april 2012 wordt de aanvraag van 13 juli 2009 opnieuw ongegrond verklaard.

Op 25 juni 2012 beslist de gemachtigde tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.4. Op 3 juni 2013 dient verzoeker een aanvraag in om een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, met name als partner in een duurzame relatie met een Belgische onderdane.

1.5. Op 26 november 2013 neemt de gemachtigde een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing waarvan verzoeker op 3 december 2013 in kennis werd gebracht. De motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 03.06.2013 werd ingediend door:

Naam: D

Voornaam: A

Nationaliteit: Guinese

(...)

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: 'de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met haar partner, zoals vereist door artikel 40bis, §2, 2° van de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij als partners één jaar on- onderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Betrokkene legt volgende bewijzen voor:

- meerdere verklaringen op eer door derden mbt de aangehaalde relatie en samenwonen van betrokkene en de referentiepersoon. Echter, gezien verklaringen op eer niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen getoetst worden, kunnen deze niet in overweging genomen worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkenen.*
- briefverkeer tussen betrokkene en de referentiepersoon dd. augustus 2011. Deze handgeschreven kaartjes worden aangevoerd als bewijs van het duurzame en stabiele karakter van hun relatie. Echter, aangezien deze brieven manueel gedateerd werden, is het voor onze diensten onmogelijk na te gaan of ze daadwerkelijk in augustus 2011 werden geschreven. Bijgevolg kunnen deze documenten niet aanvaard worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de relatie tussen betrokkenen.*

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan

honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke-ke integratie. '

Als bewijs van haar bestaansmiddelen legt de referentiepersoon volgende documenten voor:

- arbeidscontract dd. 31.07.2013 van onbepaalde duur (met proefperiode van 6 maanden) voor voltijdse arbeid

Er werden echter geen loonfiches voorgelegd. Zodoende heeft onze dienst geen beeld op het uiteindelijke netto inkomen van de referentiepersoon, en kan niet beoordeeld worden of de Belgische onderdaan heden over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen beschikt.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis:

artikel 7, § 1,1° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoeker.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de zorgvuldigheidsplicht. Het middel wordt als volgt uiteengezet:

"De bestreden beslissing bevat geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen' (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519)

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridische onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

De Raad van State eiste dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v. St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat men in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)

Het middel is bijgevolg ernstig zoals mag blijken uit het gegeven dat er geen bijkomend bewijs van de bestaansmiddelen van mevrouw ROELS werd gevraagd waarbij verzoeker zich wenst te voegen.

Eveneens werd er onvoldoende gewicht verleend aan de verklaringen van derden die verzoeker aan het dossier toevoegde.

Bewijs van bestaansmiddelen:

In tegenstelling tot wat de beslissing dd. 26 november 2013 voorhoudt, beschikt mevrouw ROELS bij wie verzoeker zich wenst te voegen wel degelijk over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen zoals bepaald in artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 om in zijn eigen behoeften en deze van zijn familieleden te voorzien zodat zij niet ten laste zouden vallen van de openbare overheden.

Mevrouw R heeft een voltijdse tewerkstelling van 38 uur per week als administratief bediende bij CVBA METIS ADVOCATEN (stuk 5).

Mevrouw R heeft een bruto vast maandloon van € 1.850. Zij houdt hier maandelijks ca. netto € 1.400,00 aan over. Dit blijkt duidelijk uit haar loonfiches van oktober en november 2013 (stuk 6). Ook bevindt mevrouw R zich niet meer in haar proeftijd van 6 maanden nu dit geschrapt werd uit haar arbeidsovereenkomst gelet op haar goede prestaties (stuk 7).

Op 16 december 2013 kreeg mevrouw R overigens het bericht van haar werkgever dat haar bruto maandsalaris vanaf 1 januari 2014 verhoogt naar € 2.000,00 bruto per maand (stuk 12).

De bestaansmiddelen moeten tenminste gelijk zijn aan 120% van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1,3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie, heden bepaald op € 1.307,784.

Het moge duidelijk zijn dat mevrouw R meer dan dit basisbedrag verdient (ca. netto € 1.400,00) zodat aan de voorwaarde van stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen voldaan is.

Bewijs van duurzame en stabiele relatie

Verzoeker dient aan te tonen dat een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste 2 jaar met haar partner zoals vereist door artikel 40bis, §2,2° van de vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt nochtans meerdere verklaringen op eer door derden voor (stuk 8) evenals briefverkeer tussen verzoeker en mevrouw R dd. augustus 2011 (stuk 9).

De verklaringen van deze derden zijn zo gedetailleerd en uitgebreid beschreven zodat duidelijk blijkt dat deze verklaringen niet werden opgesteld 'pour les besoins de la cause'.

Tot slot brengt verzoeker facebook berichten bij die dateren vanaf 26 mei 2012 (stuk 11). Uit de inhoud van de berichten blijkt duidelijk dat verzoeker minstens vanaf dan reeds een relatie had met mevrouw R.

Uit de samenlezing van deze gegevens dient te worden afgeleid dat verzoeker vanaf de aanvraag reeds 2 jaar een duurzame en stabiele relatie had met mevrouw R.

Er dient overigens te worden opgemerkt dat verzoeker wel voldoet aan alle andere voorwaarden tot gezinshereniging (geldig paspoort, Unieburgerschap van mevrouw R, verklaring wettelijke samenwoning, geboorte-akte, voldoende huisvesting, ziekte- verzekering, medisch attest, uittreksel uit het strafregister)."

3.2. In de mate dat de verzoeker door de "wet van 29 juli 1991" als geschonden te beschouwen, in wezen de schending van de formele motiveringsplicht aanvoert, dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

De Raad merkt op dat de verzoeker de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert en bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 40bis juncto 40ter waarop de bestreden beslissing steunt.

3.3. Artikel 40bis, §2, 2° van de vreemdelingenwet, zoals vervangen door artikel 8 van de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de vreemdelingenwet wat betreft de voorwaarden van gezinshereniging, luidt als volgt:

"§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond :

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;
- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben; (...)"

Artikel 40ter, 2° lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

"De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft :

- *de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;*

(...)

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

- *dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:*

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt;

- *dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden."*

3.4. *In casu* wordt de aanvraag om verblijfskaart geweigerd omdat de gemachtigde oordeelt dat verzoeker niet op afdoende wijze heeft aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben met zijn Belgische partner en evenmin aantoonst dat de Belg die hij vervoegt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, zodat verzoeker niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden.

De bewijslast inzake het aantonen van een duurzame en stabiele partnerrelatie en de bestaansmiddelen ligt bij de aanvrager en is, bij gebrek aan enige reglementaire bepaling aangaande de bewijsstukken die kunnen overgelegd worden, vrij. De gemachtigde beschikt over een zeer ruime appreciatiebevoegdheid bij de beoordeling van de neergelegde stukken, waarop de Raad enkel vermag een marginale wettigheidstoetsing uit te oefenen.

3.5. Verzoeker betoogt in wezen dat hij bij de aanvraag reeds twee jaar een duurzame en stabiele relatie onderhield met zijn partner.

De Raad herinnert er aan dat het duurzaam en stabiel karakter van een relatie pas is aangetoond :

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;
- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;
- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben.

In casu is er geen sprake van een gemeenschappelijk kind. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeker onvoldoende bewijs aanbrengt dat hij en zijn partner één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag. Deze vaststelling wordt door verzoeker niet betwist, minstens niet weerlegd.

In de bestreden beslissing wordt voorts gesteld dat verzoeker onvoldoende bewijs aanbrengt dat hij en zijn partner elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag elkaar drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen.

Verzoeker verwijst naar de meerdere verklaringen op eer door derden en het briefverkeer tussen hem en zijn partner die in het kader van de aanvraag werden voorgelegd.

De Raad stelt vast dat deze elementen in de bestreden beslissing als volgt beoordeeld werden door de gemachtigde:

“Betrokkene legt volgende bewijzen voor:

- *meerdere verklaringen op eer door derden mbt de aangehaalde relatie en samenwoning van betrokkene en de referentiepersoon. Echter, gezien verklaringen op eer niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen getoetst worden, kunnen deze niet in overweging genomen worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkenen.*
- *briefverkeer tussen betrokkene en de referentiepersoon dd. augustus 2011. Deze handgeschreven kaartjes worden aangevoerd als bewijs van het duurzame en stabiele karakter van hun relatie. Echter, aangezien deze brieven manueel gedateerd werden, is het voor onze diensten onmogelijk na te gaan of ze daadwerkelijk in augustus 2011 werden geschreven. Bijgevolg kunnen deze documenten niet aanvaard worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de relatie tussen betrokkenen.”*

De vaststelling van de gemachtigde dat aangezien de brieven manueel gedateerd werden zodat niet kan worden nagegaan of ze daadwerkelijk in augustus 2011 werden geschreven, wordt door de verzoeker niet betwist, minstens niet weerlegd. Het komt de Raad niet kennelijk onredelijk voor dat de gemachtigde deze handgeschreven briefwisseling niet als een afdoende bewijs van een duurzame en stabiele relatie in overweging neemt.

Wat betreft de voorgelegde verklaringen van derden betoogt verzoeker dat deze zo gedetailleerd en uitgebreid zijn beschreven dat duidelijk is dat ze niet werden opgesteld *‘pour les besoins de la cause’*. Het komt de Raad echter niet kennelijk onredelijk voor dat de gemachtigde, bij gebrek aan een reglementaire bepaling omtrent verklaringen op eer in deze, oordeelt dat de neergelegde verklaringen niet kunnen aanvaard worden als afdoende bewijs omdat ze niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen worden getoetst. Verzoeker ontkent niet dat de verklaringen werden opgesteld op aanvraag en derhalve, ondanks de voorgehouden details, een gesolliciteerd karakter hebben. Bovendien gaan deze verklaringen niet gepaard met enig objectief element zodat er van deze verklaringen weinig tot geen bewijswaarde uitgaat.

Nu de gemachtigde op goede gronden kon oordelen dat zowel de voorgelegde briefwisseling als de verklaringen op eer geen afdoende bewijs vormen, toont verzoeker niet aan dat de gemachtigde uit de samenlezing van de voorgelegde elementen, die wat betreft hun bewijswaarde gebrekkig zijn, het duurzame en stabiele karakter van de relatie diende vast te stellen.

3.6. De Raad wijst er op dat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat een bestuur zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen, met dien verstande echter dat de aanvrager van een vergunning, *in casu* van een verblijfsaanvraag, alle nuttige elementen moet aanbrengen om te bewijzen dat hij aan de voorwaarden voldoet om de gevraagde vergunning te krijgen. (RvS 12 maart 2013, nr. 222.809).

Het is in die zin dat aan verzoeker werd gevraagd, toen hij zijn aanvraag om een verblijfskaart op 3 juni 2013 indiende, om voor 2 september 2013 een aantal aanvullende documenten voor te leggen, waaronder bewijzen omtrent het duurzame en stabiele karakter van de relatie en bewijzen van voldoende bestaansmiddelen van zijn partner.

De Raad benadrukt voorts dat de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid evenzeer geldt ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. Er dient op te worden gewezen dat de vreemdeling bij zijn verblijfsaanvraag de nodige documenten moet aanbrengen opdat de gemachtigde kan beoordelen of de vreemdeling aan de wettelijke voorwaarden voldoet. De verplichting die *in casu* rust op de vreemdeling, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting (RvS 28 april 2008, nr. 182.450).

Het kwam verzoeker aldus evenzeer toe de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen en de vereiste documenten voor te leggen. De Raad stelt vast dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met alle stukken die verzoeker nuttig achtte om te laten vaststellen dat hij een duurzame en stabiele relatie onderhoudt met zijn Belgische partner. Waar de gemachtigde op goede gronden vast stelt dat verzoeker in gebreke is blijft om afdoende bewijs voor te leggen omtrent het duurzame en stabiele karakter, kan worden afgeleid dat verzoeker nalatig was of zich onvoldoende informeerde, maar niet dat de gemachtigde op basis van een incorrecte feitenvinding of met miskenning van de voorliggende gegevens tot de bestreden beslissing is gekomen of deze onzorgvuldig heeft voorbereid.

Verzoeker verwijst nog facebookberichten, die bij het verzoekschrift worden gevoegd. Uit het administratief dossier blijkt evenwel niet dat deze stukken aan de gemachtigde voor datum van de bestreden beslissing werden voorgelegd. De Raad merkt op dat hij, in het voorliggend geschil overeenkomstig artikel 39/2 van de vreemdelingenwet optreedt als annulatierechter. Met het bijbrengen van deze facebookberichten vraagt verzoeker eigenlijk een feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak. Het opportuniteitsonderzoek behoort niet tot de bevoegdheid van de Raad. Deze stukken werden daarenboven niet aan de gemachtigde overgemaakt ten tijde van de aanvraag, zodat deze er ook geen rekening mee kon houden. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan geen rekening houden met de documenten die slechts naderhand in het verzoekschrift worden neergelegd aangezien hij de regelmatigheid van een bestuurshandeling dient te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. (R.v.St., nr. 2982 van 2 juli 2008)

Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde op onzorgvuldige of op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat verzoeker niet op afdoende wijze heeft aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben met zijn partner en bijgevolg heeft beslist het recht op verblijf te weigeren en een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven aan verzoeker. Het gegeven dat verzoeker wel voldoet aan alle andere voorwaarden tot gezinshereniging, doet aan deze beoordeling geen afbreuk.

3.7. Verzoeker voert verder ook aan dat zijn partner wel degelijk over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen beschikt in de zin van artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

Vooreerst dient de Raad vast te stellen dat de verzoeker zich met zijn betoog richt tegen een overtollig motief nu uit het hierboven gestelde blijkt dat verzoeker er niet in slaagt aan te tonen dat hij met mevrouw N.R. een duurzame en stabiele relatie heeft zoals bedoeld in artikel 40bis, §2, 2° van de vreemdelingenwet.

Voorts stelt de Raad vast dat verzoeker in het kader van zijn aanvraag enkel het arbeidscontract van 31 juli 2013 van zijn partner voorlegde, met name een arbeidscontract van onbepaalde duur (met proefperiode van 6 maanden) voor voltijdse arbeid. In de bestreden beslissing wordt hieromtrent als volgt gemotiveerd:

“Er werden echter geen loonfiches voorgelegd. Zodoende heeft onze dienst geen beeld op het uiteindelijke netto inkomen van de referentiepersoon, en kan niet beoordeeld worden of de Belgische onderdaan heden over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen beschikt. Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.”

Verzoeker betwist niet dat er geen loonfiches werden voorgelegd, zoals ook uit nazicht van het administratief dossier blijkt. De Raad acht het niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde besluit niet te kunnen beoordelen of de partner over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen beschikt, aangezien de gemachtigde bij gebrek aan loonfiches geen zicht heeft op het uiteindelijke netto inkomen van de partner.

De Raad wijst er nogmaals op dat verzoeker zelf de nodige zorgvuldigheid aan de dag moet leggen. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met alle stukken die verzoeker nuttig achtte om te bewijzen dat zijn partner over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen beschikt. Uit het gegeven dat verzoeker in gebreke is gebleven om zijn aanvraag afdoende te onderbouwen en zich heeft beperkt tot het louter voorleggen van een arbeidscontract kan enkel worden afgeleid dat hij zelf nalatig was of zich onvoldoende heeft geïnformeerd, maar niet dat de gemachtigde op basis van een incorrecte feitenvinding of met miskennen van de voorliggende gegevens tot dit onderdeel van de bestreden beslissing is gekomen of deze onzorgvuldig heeft voorbereid.

Waar verzoeker loonfiches van zijn partner voegt aan het verzoekschrift en overige daarmee gerelateerde stukken, stelt de Raad vast dat deze stukken niet aan de gemachtigde werden voorgelegd voor de bestreden beslissing zodat hij er ook geen kennis van kon hebben. De Raad herhaalt dat hij geen rekening kan houden met de documenten die slechts naderhand in het verzoekschrift worden neergelegd daar hij gehouden is de regelmatigheid van een bestuurshandeling te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. (R.v.St., nr. 2982 van 2 juli 2008)

Er wordt niet aangetoond dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze of onzorgvuldige wijze heeft geoordeeld dat verzoeker niet voldoet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de vreemdelingenwet om het verblijfsrecht in België te verkrijgen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, noch van de zorgvuldigheidsverplichting wordt aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is niet gegrond.

3.8. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM). Het middel wordt als volgt toegelicht:

“Het recht op een gezinsleven is een grondrecht van de Europese Unie. De Raad van de Europese Unie heeft in haar Richtlijn 2003/86/EG van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (voor de bespreking hierna ‘gezinsherenigingsrichtlijn’) het recht op gezinshereniging als principe gesteld. In haar tweede overweging stelt de Raad dat maatregelen op dit vlak in overeenstemming moeten zijn met de plicht om het gezin te beschermen en het gezinsleven te respecteren. De Raad verwijst hierbij in expliciete bewoordingen naar de grondrechten die voortvloeien uit artikel 8 van het Europees Verdrag voor de bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) en naar het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

Het recht om een gezinsleven uit te bouwen en het respect voor dit gezinsleven vormt een van de hoekstenen van een democratische samenleving. Om die reden is dit recht verankerd in de nationale Grondwet en in het EVRM. Krachtens artikel 8 EVRM zijn beperkingen op dit recht wegens de nationale overheden slechts toegestaan voor zover de inmenging a) voorzien is bij wet; b) noodzakelijk is voor het bereiken van een legitiem doel en c) noodzakelijk is in een democratische samenleving (proportionaliteit).

Als algemene regel geldt dat uitzonderings- of beperkingsclausules steeds zo moeten worden geïnterpreteerd dat ze nog ruimte laten voor toepassing, en zeker geen aanleiding mogen geven tot een uitholling van het betrokken mensenrecht. Verder werkt ook het non-discriminatiebeginsel door op het niveau van de legitieme beperkingen.

De handeling van de Dienst Vreemdelingenzaken is zeker niet conform dit algemene recht en respect op gezinsleven.

In casu werd geenszins rekening gehouden met de effectieve bestaande gezinsvorming van partijen.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft geenszins rekening gehouden met de alle voormelde elementen van het dossier.

Het middel is bijgevolg gegrond.”

3.9. Artikel 8 EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'gezinsleven' niet dat een autonoom begrip is dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven is een feitenkwestie.

In casu wordt in de nota van de verwerende partij gesteld dat verzoeker faalt om het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven aan te tonen, als ook de wijze waarop dit gezinsleven door de bestreden beslissing wordt geschonden. Daargelaten de vraag of verzoeker een beschermenswaardig gezinsleven aantoont in de zin van artikel 8 van het EVRM, herinnert de Raad er aan dat artikel 8 van het EVRM erop gericht is om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven. Evenwel benadrukt de Raad dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is.

Betreft het een situatie van eerste toelating, wat hier het geval is aangezien verzoeker immers een aanvraag indiende om een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie en er hem geen bestaand verblijfsrecht werd ontnomen, dan moet volgens het EHRM worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8, eerste lid van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggen individueel geval. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70). Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, par. 89).

De Raad benadrukt, dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de

staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. Wanneer er een aanvraag om verblijfskaart als familielid van een burger van de Europese Unie wordt ingediend, houdt dit in dat de betrokkene *in casu* dient aan te tonen dat hij voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van een verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie en daartoe de nodige bewijzen moet aanbrengen.

Uit het hierboven gestelde blijkt dat op goede gronden werd beslist dat verzoeker niet voldoet aan de vereiste wettelijke verblijfsvoorwaarden in het kader van zijn aanvraag om een verblijfskaart.

De loutere omstandigheid dat verzoeker in illegaal verblijf in België een gezinsleven heeft opgebouwd, reeds enige tijd in België verblijft en dit gezinsleven verder heeft uitgebouwd tijdens de periode dat zijn aanvraag voor een verblijfskaart behandeld werd, vormt op zich geen hinderpaal om dit gezinsleven elders of in het land van herkomst verder te zetten. Uit het administratief dossier, noch uit het verzoekschrift blijkt dat er onoverkomelijke hinderpalen worden aangevoerd of vastgesteld kunnen worden voor het leiden van een gezinsleven elders. Het gegeven dat zijn partner de Belgische nationaliteit heeft, vormt op zich geen onoverkomelijke hinderpaal. Verzoeker toont niet met concrete gegevens aan waarom het onmogelijk zou zijn om het gezinsleven elders of in zijn land van herkomst, Guinee, verder te zetten. Hij blijft eveneens in gebreke om met concrete gegevens te verduidelijken of aannemelijk te maken dat zijn partner hem niet zou kunnen begeleiden omwille van onoverkomelijke sociale, culturele of taalgebonden hinderpalen. Verzoeker meent dat geen rekening werd gehouden met alle voormelde elementen van het dossier, maar duidt geen concreet of precies element aan, zodat verzoeker zich beperkt tot een vaag betoog. Er kunnen in deze stand van het geding geen onoverkomelijke hinderpalen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven in Guinee.

De Raad merkt op dat verzoeker niet nuttig kan verwijzen naar richtlijn 2003/86/EG. Uit artikel 1 van deze richtlijn volgt duidelijk dat de richtlijn enkel van toepassing op gezinshereniging met onderdanen van derde landen die wettig op het grondgebied van de lidstaten verblijven. De richtlijn is dus niet van toepassing op gezinshereniging met Belgische onderdanen, zoals hier het geval is. De bestreden beslissing leidt niet noodzakelijk tot een definitieve verwijdering. Het heeft enkel tot gevolg dat de verzoeker tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De bestreden beslissing sluit niet uit dat de verzoeker een visum aanvraagt met het oog op gezinshereniging in België of een nieuwe aanvraag indient in België zodra voldaan is aan de vereisten van de vreemdelingenwet.

De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228).

Er is bijgevolg geen sprake van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Het enige en eerste middel is niet gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien maart tweeduizend veertien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. MAES